ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΟΥΛΟΥΣ Χ...

ΠΩΣ... ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΔΙΣ ΙΟΥΛΙΑ

Ἡ οἰκογένεια Σλέσιγκερ, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ μονάκριβη κόρη, εἶχαν πάει τὸ περασμένο καλοκαίρι στὸ Μάριενβαδ γιὰ λουτροθεραπεία. Οἱ γονεῖς ἤθελαν νὰ ξεκάσουν καὶ λίγο οἱ ἄνθρωποι, νὰ περάσουν μιὰ εὐχάριστη σαιζόν. Γιὰ τὴν κόρη του ὅμως τὴν Ἰουλία ὑπῆρχε καὶ ἕνας ἄλλος λόγος ἀκόμη γιὰ νὰ πάη στὸ Μάριενβαδ. Πρέπει νὰ εἰποῦμε ὅτι ἡ Ἰουλία ἦταν πειὰ εἴκοσι καὶ ἑπτὰ χρονῶν – ἔτσι ἔλεγε ἡ ἴδια τοὐλόχιστον—καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα φυσικὰ ἐδημιουργοῦσε μιὰ κόποια ἀνάγκη : τὴν ἀνάγκη γιὰ τὴν Ἰουλία ἀπὸ δεσποινίς Σλέσιγκερ νὰ γίνη κυρία τόδε ἢ δεῖνα. Καὶ τό Μάριενβαδ ἐφαινόταν τὸ καταλληλότερο γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά.

Τὸ Μάριενβαδ ἔχει ἕνα προτέρημα, ποὺ τὸ ξεχωρίζει ἐντελῶς ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες λουτροπόλεις. Σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς οἱ πασαθερίζοντες δὲν συνδέονται τόσο στενὰ ὅσο σ' αὐτό. Γιατὶ ὅλοι χορεύουν στὸ Μάριενβαδ. ὄχι μόνο οἱ νέοι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ὀρκετὰ εὐλύγιστο σῶμα.ἀλλὰ καὶ οἱ ἡλικιωμένοι καὶ οἱ γονδροὶ ἀκόμη.

Ἡ οἰκογένεια Σλέσιγκερ λοιπόν, ὅταν ἐπῆγε στὸ Μάριενβαδ, ἐπροτίμησε ἕνα πολυσύγχρονο ξενοδοχεῖο ἀπὸ μιὰ ἥσυχη πανσιόνα. Τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν πολὺ ἄνετο. Ἀλλὰ κοντὰ στὰ ὅλα, εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου κάθε βράδυ γινόταν χορός. Καὶ ἡ δεσποινίς Σλέσιγκερ ἐχόρευε κι' αὐτὴ τότα, πότε μὲ τὸν ἕνα καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλον.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐκράτησε πολύ. Τὴν τρίτη βραδυά, στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, παρουσιάσθηκε ἕνας καινούργιος κύριος, πολὺ εὐπαρουσίαστος, ἀλλὰ καὶ πολὺ χονδρὸς καὶ κοκκινομύτης ! Ὁ χορὸς μόλις εἶχε ἀρχίσει. Ὁ νεοφερμένος κύριος περιέφερε τὰ βλέμματά του ὁλόγυρα, στὴν αἴθουσα. Σὲ λίγο τὰ μάτια του ἐσταμάτησαν στὴ δεσποινίδα Ἰουλία. Τὴν ἐκύτταξε κάμποση ὥρα, σὰν νὰ τὴν ἐξέταζε μὲ μεγάλη προσοχή, καὶ στὸ τέλος τὴν ἐπλησίασε εὐγενικώτατα καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ κάμη ἕνα γῦρο μαζύ του...

Τὸ ἴδιο ἐπανελήφθηκε καὶ τὰ ἄλλα βράδυα. Ὁ κύριος Σλέσιγκερ ἔμενε πολὺ εὐχαριστημένος μ' αὐτό, ἡ κυρία Σλέσιγκερ ἐπίσης, καὶ ἡ δεσποινίς Σλέσιγκερ στὸ τέλος ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ ἐλπίζη... Ὁ καβαλιέρος της ἦταν ἔξυπνος, μιλοῦσε ὄμορφα, καὶ τὸ σπουδαιότερο, ἔδειχνε μιὰ ἀποκλειστικὴ προτίμηση γι' αὐτὴν στὸ χορό : ποτὲ του δὲν ἐχόρευε μὲ καμμιὰ ἄλλη.

Ἐπέρασαν ἔτσι βραδυὲς κ' ἑβδομάδες. Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία εὗρισκε ὅτι αὐτὴ μὲ τὸν κύριο Γιουράστσεκ—ἔτσι λεγότανε ὁ καβαλιέρος της—ἀποτελοῦσαν ἕνα πολὺ-πολὺ ταιριαστὸ ζευγάρι. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐπερίμενε καὶ ποὺ ἤλπιζε ἡ οἰκογένεια Σλέσιγκερ, δὲν ἐρχότανε δυστυχῶς. Ὁ κύριος Γιουράστσεκ ἤτανε πάντοτε εὐγενικός, λεπτός, διαχυτικός, ἀλλὰ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ πῆ τὴ φράση ποὺ ὅλοι περίμεναν.

Καὶ ἕνα βράδυ, ὅλως διόλου ἀνοπάντεχα, ὁ κύριος Γιουράστσεκ εἶπε στὴ δεσποινίδα Ἰουλία ὅτι ἡ θεραπεία ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ κάμη ἐτελείωσε καὶ ὅτι θὰ ἔφευγε σὲ δυὸ ἢ τρεῖς μέρες.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ Ἰουλία ἐπῆγε βουρκωμένη στοὺς γονεῖς της. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ μουρμουρίση μέσα στοὺς λυγμούς της :

— Φεύγει, μαμά, φεύγει !...

Τὸ πρόσωπο τοῦ κυρίου Σλέσιγκερ ἐσκοτείνιασε. Ἀλλὰ ἡ κυρία Σλέσιγκερ, σὰν πρακτικὴ γυναῖκα ποὺ ἤτανε, ἐσκέφθηκε εὐθὺς ἀμέσως :

— Ἴσως δὲν τὸν ἐνθαρύνσαμε ἀρκετά, κόρη μου, τὸν κύριο Γιουράστσεκ.

Καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια μὲ τέτοιον τρόπο, σὰν νἄθελε νὰ πῆ πὼς ἂν ἦταν αὐτὴ στὴ θέση τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας, θὰ ἐνεργοῦσε πολὺ διαφορετικώτερα.

— Ὦ ! μαμά... εἶπε τότε ἐκείνη. Ἔκομα ὅ,τι μποροῦσα. Τί νὰ κάμω ὅμως, ἀφοῦ αὐτὸς ἤτανε τόσο δειλός !

— Δειλός ; ἐφώναξε ὁ κ. Σλέσιγκερ. Ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε δειλὸς ἕνος ἄνδρας. Ὁπωσδήποτε, θὰ πάω νὰ μιλήσω ἀπόψε κιόλας τοῦ κυρίου Γιουράστσεκ.

Καὶ πράγματι ὁ κ. Σλέσιγκερ ἐπῆγε τὸ ἴδιο βράδυ νὰ συναντήση τὸν κ. Γιουράστσεκ.

— Τί μαθαίνω, κύριε Γιουράστσεκ ; τοῦ εἶπε. Μᾶς ἀφήνετε, λέει, τόσο γρήγορα ;

— Ναί, δυστυχῶς.. ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος καὶ ἡ φωνή του ἔπῆρε μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφραση.

— Σᾶς κάνει λοιπὸν κακὸ ποὺ φεύγετε ; ἔκανε πάλι ὁ κ. Σλέσιγκερ, γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ «δυστυχῶς» ἐνόμισε πὼς ἀνεκάλυψε ἕνα καλὸ σημάδι.

— Ὦ ! βέβαια, ἀγαπητὲ κύριε. Ἤτανε τόσο ὡραῖα ἐδῶ !:..

Ὁ κ. Σλέσιγκερ ἔκρινε τότε κατάλληλη τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ προχωρήση περισσότερο.

— Μὰ τότε, γιατὶ λοιπόν ; Μήπως ἡ κόρη μου ἔπουσε πειὰ νὸ χορεύη κολό ;

Ὅλη ἡ μελαγχολία ἔφυγε τότε ἀπό τὴν ἔκφραση τοῦ Γιουράστσεκ.

— Ὦ ! ναί, εἶπε. Ἡ δεσποινὶς Ἰουλία χορεύει πάντοτε καλά, πολὺ καλά, τουλάχιστο *ὅπου τὴν ἄποψη τὴ δική μου*...

Τὰ φρύδια τοῦ κ. Σλέσιγκερ ἐκοτίβηκον ἐκόνω στὰ μάτια του.

— Τί πάει νὰ πῆ πάλι αὐτό ; *Τί θὰ πῆ ἀπὸ τὴ δική σας τὴν ἄποψη*, κύριε Γιουράστσεκ ;

— Μὰ ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θέλω νὰ πῶ πὼς ἡ δεσποινὶς Ἰουλία *χορεύει... βαρειά*...

— Βαρειά ; ἔκαμε κατάπληκτος ὁ κ. Σλέσιγκερ. Καὶ γι' αὐτὸ τάχα ἐχορεύατε κάθε βράδυ μαζύ της ;

— Μὰ ναί, ἀγαπητὲ κύριε, ἀπάντησε ἤρεμα ἐκεῖνος. Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Γιατί, νὰ σᾶς πῶ... Ὁ γιατρός, βλέπετε, μοῦ παρήγγειλε ὅτι γιὰ νὰ θεραπευθῶ καὶ ν' ἀδυνατίσω πρέπει νὰ κινοῦμαι πολύ, καὶ ἰδιαιτέρως προτοῦ νὰ κοιμηθῶ. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἦταν ἡ καταλληλότερη γιὰ μένα...

Καὶ ἐνῶ ὁ κ. Σλέσιγκερ τὸν ἄκουε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε χωρὶς κανέναν οἶκτο :

— Σᾶς βεβαιῶ, ἐχόρευα ὑπέρχρο μὲ τὴ δεσποινίδα κόρη σας. Ἤτανε τόσο βαρειά, ὥστε ἔπεφτε ἐπάνω μου σὰν ἕνα ἄψυχο σῶμα !... Ἔπρεπε νὰ κουρασθῶ πολὺ γιὰ νὰ τὴ διευθύνω στὸ χορό. Εἶχα χρόνια νὰ *κοιμηθῶ τόσο καλά*, ὅσο ἐκοιμήθηκα στὸ τελευταῖο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἤμουνα ἐδῶ !

Καὶ ἐπρόσθεσε κατευθυνσιασμένος :

— Κοὶ ἔτσι θαρρῶ πειὰ πὼς ἔκαια λομπρὰ τὴ *θεραπεία μου*. Τῆς ὀφείλω τόση εὐγνωμοσύνη γι' αὐτὸ τῆς δεσποινίδος !... Δυστυχῶς ὅμως, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φύγω αὔριο πολὺ πρωΐ, μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Σᾶς παρακαλῶ πολύ, χαιρετίστε μου τὴν κυρία σας καὶ τὴ δεσποινίδα Ἰουλία. Δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ μου !

ΠΑΟΥΛΟΥΣ Χ...

σης, παρὰ νὰ γίνω δική σου !

— Δὲν συνειθίζω νὰ σκοτώνω γυναῖκες, ἀπάντησε περήφανα ὁ Ἰβραήμ, καὶ μάλιστα κορίτσια τόσο ὄμορφα σὰν ἐσένα ! Θὰ εἶσαι τὸ πολυτιμώτερο στολίδι τοῦ χαρεμιοῦ μου.

Ἡ Χρύσω τὸν ἔβρισε. Ὁ Ἰβραὴμ ὠργίστηκε. Δὲν ἦταν συνειθισμένος σὲ τέτοιες ἀντιστάσεις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίστασις αὐτὴ κεντοῦσε περισσότερο τὶς ἐπιθυμίες του. Ἡ ὠμορφιὰ τῆς κόρης τὸν ἐτραβοῦσε, οἱ στρογγυλοί της ὦμοι καὶ ἡ ἀγαλματώδης κορμοστασιὰ τοῦ ἔφερναν ἀνατριχίλες ἡδονῆς. Τὰ μάτια τῆς Ἑλληνίδας, στὰ ὁποῖα ζωγραφιζότανε σκοτεινὴ ἀποφασιστικότης δὲν τὸν ἐτρόμαξαν, καὶ ὁ Πασᾶς ἐπροχώρησε μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά.

— Μὴν τολμήσης νὰ μ' ἀγγίξης, γιατὶ θὰ σὲ ξεσκίσω μὲ τὰ δόντια καὶ μὲ τὰ νύχια ! φώναξε ἡ Χρύσω. Προτιμῶ χίλιες φορὲς τὸ θάνατο !

— Μοῦ ἀρέσεις ! εἶπε ὁ Πασᾶς. Σὲ θέλω !...

Καὶ προχώρησε περισσότερο, τὴν ἐκύκλωσε μὲ τὰ μπράτσα του καὶ ζητοῦσε νὰ τὴ φέρη στὸ διβάνι...

Στὴ ζώνη τοῦ Ἰβραὴμ Πασᾶ ὑπῆρχε ἕνα ὡραῖο καὶ κοφτερὸ χαντζάρι ποὺ τὸ θηκάρι του καὶ ἡ λαβή του ἦταν στολισμένη μὲ πολύτιμα πετράδια. Στὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κόρη ἀντιπάλευε ἀπελπιστικά, τὸ χέρι της ἄγγιγε τὸ μαχαῖρι τοῦ Πασᾶ. Γρήγορα τὸ τράβηξε ἀπὸ τὴ θήκη του. Ὁ Ἰβραὴμ φοβήθηκε καὶ τραβήχτηκε πίσω.

— Ἂν μ' ἀγγίξης, σκύλε μουσουλμάνε, ἐφώναξε ἡ φοβερὴ Αἰτωλικιώτισσα, στὸ καρφώνω στὸ κορμί σου !

— Ἄφησε τὸ μαχαῖρι, εἶπε μαλακὰ ὁ Ἰβραήμ. Ἐγὼ γυρεύω νὰ σὲ κάνω γυναῖκα μου, νὰ ζήσης σὰ Σουλτάνα καὶ οὐ δὲν τὸ δέχεσαι ;

— Αὐτὰ νὰ τὰ πῆς στὶς γυναῖκες τῆς θρησκείας σου. Μόνο νεκρὴ θὰ μ' ἀγγίξης !

— Καὶ δὲν ξέρεις, εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Ἰβραήμ, ὅτι φτάνει νὰ χτυπήσω τὰ παλαμάκια, γιὰ νἄρθουν οἱ σωματοφύλακές μου, νὰ σὲ δέσουν καὶ νὰ σὲ παραδώσουν στὴ διάθεσή μου ;

— Δὲν θὰ προφτάσουν ! εἶπε ἡ Χρύσω ὑπόκωφα καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ἐβύθισε τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιά της, κλονίστηκε καὶ σωριάστηκε κάτω ἄψυχη !

Ὁ Ἰβραὴμ ἔμεινε κατάπληκτος. Ἔπειτα ἔσκυψε, κύτταξε ὀρκετὴ ὥρα τὴ Χρύσω Κουρκουμέλη καί, ὅπως τὸ νεκρὸ τοῦ Παπαφλέσσα στὸ Μανιάκι, τὴν ἐφίλησε !...

Ἀποτελοῦσαν ἕνα πολὺ ταιριαστὸ ζευγάρι...